

מ"ת 41743/11/19 - מדינת ישראל נגד הישאם אלגרגאוי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

מ"ת 41743-11-19

בפני: כב' השופט הבכיר אריאל ואגו

מדינת ישראל באמצעות פמ"ד - עו"ד אורלי פיתוסי

המבקשת:

נגד

הישאם אלגרגאוי ע"י ב"כ עו"ד אבנר שמש

המשיב:

החלטה

ביום 10.12.19 ניתנה החלטתי, שלפיה, יש ראיות לכאורה, ויש עילות מעצר, כנטען בבקשת המעצר עד תום ההליכים שהוגשה נגד המשיב.

בדיון המשך, מיום 23.12.19, נשמעו הטיעונים בשאלה, אם ניתן להסתפק בחלופה כלשהי, שמא, מעצר בפיקוח אלקטרוני, חלף מעצר מאחורי סורג ובריה, כדרישת המבקשת.

ב"כ המשיב ביקש, לכל הפחות, להזמין תסקיר מעצר, ולאפשר טיעון נוסף לאחר מכן. לטעמי - יש מקום לתסקיר, רק אם בית-המשפט רואה "אופק" של חלופה כלשהי, ולא אך כדי לצאת חובה או להפיס הדעת. לחלופין - יש מקום לתסקיר, כאשר מסד הנתונים הצריך להכרעה, כגון בשאלת מסוכנות הנאשם, בהינתן נסיבותיו האישיות ואפיוני התנהלותו, אינו נהיר דיו לבית-המשפט, וטעון ליבון בסיוע כלים מקצועיים.

על-כן, יש ליתן הדעת, תחילה, לשאלה, האם עניינינו נמנה על אותם מקרים, שבהם מתייחר התסקיר, משום שבית-המשפט משתכנע, שחלופת מעצר, לרבות מעצר בפיקוח, לא תסכון. נקודת המוצא, כידוע, היא, שלא מדובר בתסקיר חובה וכי מדובר בכלי, שבידי בית-המשפט, כאשר הוא מגיע למסקנה שהכרעה מושכלת דורשת שימוש בו (**בש"פ 27/15 יונס נ' מדינת-ישראל**, מיום 15.01.15, פסקאות 9-10). זהו אותו מבחן "דו-שלבי" שמאזכר בפסיקה, ובין היתר, באותה החלטה בעניינינו של **"יונס"** הנ"ל.

הפרמטרים האופייניים להחלטה, שלפיה, עניינינו של משיב מסוים אינו צולח את השלב הראשון, של עצם היתכנות חלופה כלשהי, זולת מעצר ממש, הם אלה, העוסקים בדרגת המסוכנות הנשקפת מאותו משיב, בהינתן נסיבות העבירות וחומרתן, בפני עצמן, ולא דווקא מאפייני אישיות ספציפיים המלמדים על מסוכנות. וכן - קיום אינדיקציות, על פני הדברים, שיכולות ללמד על מידת האמון שניתן לתת באותו אדם. יש לזכור, שכל חלופה, ואף מעצר בפיקוח אלקטרוני, מבוססת על מידה מסוימת של אמון בנאשם עצמו. גם פיקוח אלקטרוני וגם מפקחים טובים, לא יוכלו למנוע, פיסית, הפרת תנאים ויציאה בלתי מורשית של המפוקח, הנחוש, מטעמיו, לעשות זאת.

בחינת חומרת העבירות ונסיבותיהן, נעשית רק לצורך הערכת רמת המסוכנות היכולה להילמד מאופי המעשים המיוחסים לנאשם ומחומרתם, וכמובן - אין מדובר בשיקול של מעצר לצורך "מקדמה לעונש" (ראה: **בש"פ 1660/15 מחמד מסעד נ' מדינת-ישראל**, כב' השופט צ' זילברטל, מיום 16.03.15).

נקודה נוספת הטעונה שיקול, היא, אותם מקרים, שבהם, אמנם, העבירה ונסיבותיה חמורות ומסוכנות, ברם, "מרחב הסיכון" הנשקף מאותו נאשם, הוא ממוקד ומצומצם, כשאין הוא מסכן את הציבור בכללותו, או חלק בלתי מוגדר הימנו. כך הוא, למשל, בעניינם של נאשמים, שהם בדרך-כלל נורמטיביים, ונעדרי דפוסי עבריינות לשמה, אולם, שרויים בסכסוך משפחתי קשה ורווי יצרים, כשכל האינדיקציות מעידות על מסוכנות כלפי אדם מסוים וספציפי. במקרה כזה, ובשים לב לכך, שגם בעבירה קשה וחמורה, אין מקדימים ענישה להרשעה, ואם חלופה רחוקה גיאוגרפית, ומפוקחת היטב, תשרת את תכלית המעצר, אין מקום לשלול זאת מראש.

לאורם של דברים אלה, אעבור מהכלל אל הפרט.

כתב האישום, שנמצאו לו ראיות לכאורה, מגולל סיפור חמור ומסוכן מאוד. המשיב מגיע, לאור יום, ברכב, יחד עם אחרים, לצומת של כבישים ציבוריים, כשהוא מצויד בנשק ארוך ובמחסנית, פותח באש לעבר שניים מהמתלוננים ופוגע קשות באחד מהם, ובאופן מעט יותר קל באחר, ובנחישות מפליאה, יורד מהרכב עם הנשק, ניגש לפצוע הקשה ומכוון הנשק לראשו. כאשר עד ראיה נוסף, נעים, מנסה לצלם ההתרחשות, בטלפון הנייד שלו, מבחין בכך המשיב, ומתחיל לירות לעבר רגליו של המצלם, הנמלט מהמקום, כשהקליעים חולפים סנטימטרים מרגליו. לאחר שהמשיב וחבריו מתחילים להימלט בנסיעה מהמקום, מוסיף המשיב על מעשיו הקודמים, בכך, שהוא יורד מהרכב ומתחיל לירות לעבר מתלונן נוסף, שעוסק בטיפול באחיו הפצועים, ופוגע ברכו. רק אז, מחליט המשיב "להסתפק" בנזקים הקשים הללו ולהסתלק, עם שותפיו, מהמקום.

מדובר במעשים קשים ומסוכנים עד מאוד. התעוזה והנחישות העבריינית העולה מהם - מצויים ברמה מעוררת חלחלה. אל קור הרוח המאפיין את ההתנהלות, היחסית ממושכת, שאינה מסתיימת באקט בודד של ירי והימלטות לאחריו, מתווסף מימד של אכזריות, כאשר, מבוצע ירי, שגורם לפציעה, כלפי מי שרכון על הפצועים הקודמים, בניסיון לטפל בהם ולסייע בעדם.

העבירות הנקובות בכתב האישום, והן - חבלה בכוונה מחמירה, לפי **סעיף 329(א)(1)** של חוק העונשין, נחזות כעושות חסד עם המשיב, בהיות האירועים המתוארים, לכאורה, מקיימים יסודות העבירה, מהקשות ביותר בספר החוקים, זו של ניסיון רצח. הבינותי, מהסברי התביעה, שההתלבטות בעניין סעיף האישום, באה על רקע העובדה הנטענת, שלפיה, לאחר שהמשיב כיוון את הרובה לראשו של המתלונן השוכב פצוע על הקרקע, הוא לא "המשיך במשימה", ונמנע מללחוץ על ההדק, ובכך, כביכול, גילה דעתו שאינו מתעתד להמית את קורבנו. בלי להביע עמדה באיתנות תוצרי אותה התלבטות של מנסח כתב האישום, אומר רק זאת, שלפי המתואר שם, לא בהכרח, עסקין בגילוי חמלה יתרה מצד המשיב, אלא, שמעשיו "הופרעו" בשל הניסיון לצלמו ולתעדו בידי נעים, והמשיב נפנה "לטפל" בנעים, ולירות לעבר רגליו, כאשר נעים נמלט על נפשו.

כך או כך, מדובר במעשים מסוכנים וקשים מאוד, מסכני חיים ממש. אצל המתלונן 1 אותרו חמישה פצעי ירי, שניים מעל ברך שמאל, שניים בירך ימין ואחר באגן מימין, קליע שחדר לבטן, והצריך ניתוח מורכב. המתלונן הזה עבר מספר התערבויות כירורגיות והיה מצוי בשיקום בבית-לוינשטיין, בעת הגשת כתב האישום. אין צריך לשער, מה הייתה התוצאה, לו הקליע שריסק את האגן וחדר לבטן, היה מגיע מספר סנטימטרים למעלה יותר בגופו של המתלונן.

ממבצע של מעשים מחרידים אלה נשקפת מסוכנות בדרגה גבוהה מאוד. האם מדובר במסוכנות נקודתית וממוקדת באדם או בבני-משפחה ספציפיים, ברוח אמות המידה שפורטו לעיל? התשובה על-כך שלילית. ככל שניתן להבין, מחומר הראיות, בדבר הרקע האפשרי לתקרית החמורה, מדובר, אולי, בסכסוך ובריבות נקמנית בין חברי פלגים של משפחה, או משפחות, שאינם במעגל משפחתי מדרגה ראשונה, וכשהמניע ליריבות ולרצון האפשרי לפגוע במתלוננים אינו מצוי בסערת רגשות אקוטית, כגון, בריב קשה של בני זוג או קרובים מדרגה ראשונה. האם מי, שבכוונת מכוון, מגיע עם רכבו למקום שהיית יריביו, בעת שממתינים להסעה לעבודה, ופותח עליהם באש, לא עלול לצאת ממקום חלופה, רחוק ככל שיהיה, ולבקש לשוב ולפגוע בשנואי נפשו? אין ערובה סבירה או טובה לכך, שתרחיש כזה לא יתממש.

גם במישור מתן אמון במשיב, הנסיבות אינן מיטיבות עמו. אמנם, עברו הפלילי הרלוונטי, אף שקיים, אינו מכביד במיוחד, אולם, אין להתעלם מכך, שהמשיב היה לכאורה נתון בברירה בצפון הארץ ונעצר רק כ- 3 חודשים לאחר האירוע, ושהנשק, שבו בוצע הירי, לא אותר ולא נתפס. המשיב נותן הסברים להיעלמו מהאזור למשך חודשים ארוכים, אך, בשלב זה, ולפי הראיות לכאורה שבתיק, די קשה להאמין, שמדובר בהתרחקות תמימה מהדרום, כאשר, חומר החקירה לא אישש את טענתו, שחלק מהזמן היה גם היה, בדרום, באזור מגוריו הקבוע, שמדובר בטעות כשמייחסים לו בריחה מחקירה וממעצר.

מסקנתי, מכל האמור והמקובץ, הינה, שאין חלופת מעצר שתסכון לנטרול המסוכנות, ושאין צורך בהזמנת תסקיר, שהגשתו לא תשרת תכלית ממשית, של הגעה להחלטה מושכלת יותר, מזו שאליה הגעתי בנתונים הקיימים.

על-כן - בקשת המדינה מתקבלת, והמשיב ייעצר עד תום ההליכים בתיק זה.

זכות ערר כחוק.

**ניתנה היום, ג' טבת תש"פ, 31 דצמבר 2019, במעמד
הצדדים.**

אריאל ואגו, שופט
בכיר